

Sygn. akt I PK 238/04

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Wagner

w sprawie z powództwa E. R., A. R., małoletniego M. R.
przeciwko J. Spółce Węglowej Spółce Akcyjnej Kopalni Węgla Kamiennego "J." w
J.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 marca 2005 r.,
kasacji powodów od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 28 maja 2004 r., sygn. akt III APa .../04,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik E. R., A. R. i M. R. zaskarżył kasacją wyrok Sądu Apelacyjnego w K. Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. Ośrodka Zamiejscowego w R. z dnia 28 października 2003 r., IX P .../03, oddalającego powództwo o odszkodowanie. Wskazując jako podstawy kasacji naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 446 § 3 k.c. – poprzez jego niezastosowanie „wynikające z błędnego przekonania, że istniejący w sprawie stan faktyczny nie uzasadnia stwierdzenia, że w rodzinie powodów doszło do znacznego pogorszenia sytuacji życiowej”, a także naruszenie prawa procesowego, a to art.

233 k.p.c. – poprzez porównanie sytuacji życiowej powodów przed śmiercią B. R. z sytuacją życiową rodziny po jego śmierci oraz art. 385 k.p.c. – poprzez „nieuzasadnione zastosowanie”, jak również błędy w ustaleniach faktycznych i niewłaściwą interpretację zebranego w sprawie materiału dowodowego „przez ustalenie, że po stronie powodów na skutek śmierci B.Ró. nie doszło do znacznego pogorszenia sytuacji życiowej, mimo że pogorszenie tej sytuacji ma charakter ewidentny”, wniósł o „uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przy jednoczesnym zasądzeniu od pozwanej kosztów postępowania w sprawie za wszystkie instancje.” Jego zdaniem, rozpoznanie kasacji uzasadnia „konieczność zdefiniowania pojęcia ‘znacznego pogorszenia sytuacji życiowej’ na gruncie zebranego w sprawie materiału dowodowego” oraz rozstrzygnięcia „czy przy ustalaniu, czy pogorszenie takie nastąpiło zasadnicze znaczenie mają tylko czynniki materialne [...], czy też pogorszenie to związane jest również z czynnikami niematerialnymi, takimi jak pogorszenie stanu psychicznego, utrata wsparcia bliskiej osoby, konieczność wykonywania obowiązków, które wcześniej wykonywał małżonek, i czy zmiana taka jest przesłanką uznania iż doszło do znacznego pogorszenia sytuacji życiowej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 393 k.p.c., Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a także gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna, chyba że zaskarżone orzeczenie narusza oczywiście prawo albo zachodzi nieważność postępowania.

Przedmiotem rozpoznawanej sprawy była ocena czy skutek śmierci B. R. nastąpiło znaczne pogorszenie sytuacji życiowej E. R., A. R. i M. R. Powołane przez pełnomocnika skarżących w *petitum* skargi kasacyjnej przepisy – art. 446 § 3 k.c., art. 233 k.p.c. i art. 385 k.p.c. – zostały dostatecznie wyjaśnione zarówno w doktrynie, jak i - przede wszystkim - w bogatym, utrwalonym i jednolitym orzecznictwie Sądu Najwyższego. Nie wywołują one rozbieżności w orzecznictwie sądów i nie budzą wątpliwości interpretacyjnych. Podniesione w kasacji zarzuty i

ich uzasadnienie w dalszej części skargi kasacyjnej sprowadzają się w rzeczywistości do ogólnikowej polemiki z sędziowską oceną materiału dowodowego. Należy podkreślić, co wielokrotnie już stwierdzał Sąd Najwyższy, że ze względu na pełną autonomię sądów orzekających w zakresie oceny dowodów, można ją podważyć wyjątkowo, tylko wówczas, gdy pozostaje w rażącej sprzeczności z wynikami postępowania dowodowego lub zasadami logiki albo życiowego doświadczenia.

Ponieważ w sprawie zachodzą pozytywne przesłanki odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania (art. 393 § 1 k.p.c.), a zarazem nie zachodzą negatywne przesłanki dokonania tej czynności (art. 393 § 2 k.p.c.), Sąd Najwyższy, stosownie do art. 393⁷ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.